

for, at medlemsstaterne fortsat anvender konventionerne og andre aftaler om gensidig retshjælp i et vist omfang. Der henvises til omtalen nedenfor af artikel 23 i forslaget til rammeafgørelse.

I præambelen i forslaget til rammeafgørelse er anført en række betragtninger, som har betydning for fortolkningen og anvendelsen af rammeafgørelsen. I betragtning nr. 9 er f.eks. anført, at rammeafgørelsen vedrører retligt samarbejde og ikke omfatter polititold- eller administrativt samarbejde, der reguleres efter andre bestemmelser i Traktaten om Den Europæiske Union end artikel 31, som er hjemmelsbestemmelsen for rammeafgørelsen.

Retsafgørelser, der er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat med henblik på fremskaffelse af genstande, dokumenter og data fra en anden medlemsstat til brug for straffesager, jf. rammeafgørelsens artikel 5, betegnes i rammeafgørelsen som europæiske bevissikringskendelser, jf. [artikel 1](#).

Efter [artikel 5](#) kan den europæiske bevissikringskendelse udstedes i straffesager, der er anlagt af eller som skal anlægges for en judiciel myndighed med hensyn til en handling, som er strafbar i henhold til udstedelsesstatens nationale lovgivning. En bevissikringskendelse kan endvidere udstedes i sager anlagt af administrative eller judicielle myndigheder med hensyn til handlinger, »der er strafbare ifølge udstedelsesstatens nationale lovgivning, fordi de udgør overtrædelser af retsreglerne, forudsat at afgørelsen kan indbringes for en domstol med kompetence navnlig i straffesager«.

Det er udtrykkeligt anført i [artikel 1, stk. 3](#), at rammeafgørelsen ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, som knæsat i artikel 6 i Traktaten om Den Europæiske Union, og eventuelle forpligtelser, der påhviler de judicielle myndigheder i denne henseende. Ifølge traktatens artikel 6 bygger Den Europæiske Union på respekt for menneskerettighederne, de grundlæggende frihedsrettigheder og retsstatsprincippet, og Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Retten til retfærdig rettergang er en af de grundlæggende rettigheder, der er beskyttet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

[Artikel 2](#) indeholder definitioner af de begreber, der anvendes i rammeafgørelsen. Bestemmelsen definerer bl.a. »udstedelsesmyndighed« som enten en dommer, domstol, undersøgelsesdommer, offentlig anklager eller enhver anden judiciel myndighed, der er defineret

af udstedelsesstaten, og som i den pågældende sag handler i sin egenskab af efterforskningsmyndighed i straffesager og har kompetence til at anordne bevisoptagelse i grænseoverskridende sager i henhold til national lovgivning.

Som det fremgår af bestemmelsen, overlades det til de enkelte medlemsstater at fastlægge, hvilke myndigheder der kan udstede en europæisk bevissikringskendelse, men rammeafgørelsen hviler dog på den grundlæggende forudsætning, at udstedelsesmyndigheden er judiciel. Rammeafgørelsen indeholder derimod ikke en nærmere definition af begrebet »judiciel«.

I artikel 2, litra e, er »ransagning eller beslaglæggelse« defineret som alle foranstaltninger i henhold til strafferetsplejen, hvorved en juridisk eller fysisk person med lovlig tvang kan pålægges at fremskaffe eller medvirke til at fremskaffe genstande, dokumenter og data, og som kan tvangsfuldbyrdes uden en sådan persons samtykke, hvis de ikke efterkommes, eller kan give anledning til en sanktion.

[Artikel 4](#) fastlægger anvendelsesområdet for den europæiske bevissikringskendelse. Bevissikringskendelsen kan udstedes med henblik på at fremskaffe genstande, dokumenter eller data, herunder elektroniske data, som er nødvendige til brug for en straffesag som defineret i artikel 4. Det følger dog af præambelbetragtning nr. 8a, at fuldbyrdelsesmyndigheden kun bør være forpligtet til at fuldbyrde den europæiske bevissikringskendelse vedrørende elektroniske data, der ikke befinder sig i fuldbyrdelsesstaten, i det omfang dette er muligt i henhold til denne stats lovgivning.

Efter artikel 4, stk. 2, kan en bevissikringskendelse ikke udstedes for at pålægge fuldbyrdelsesmyndigheden at afhøre mistænkte, vidner mv., foretage legemsundersøgelser, fremskaffe legemsmateriale eller biometriske data, herunder DNA-prøver eller fingeraftryk, fremskaffe/oplysninger i realtid, herunder ved overvågning eller aflytning, foretage analyse af eksisterende bevismidler eller fremskaffe kommunikationsdata, herunder tele- og internetoplysninger.

Hvis resultaterne af sådanne efterforskningskridt allerede er i fuldbyrdelsesmyndighedens besiddelse, før udstedelsen af bevissikringskendelsen, kan kendelsen dog udstedes med henblik på udlevering af disse genstande, dokumenter eller data til en myndighed i en anden medlemsstat, jf. artikel 4, stk. 4.

I bevissikringskendelsen kan udstedelsesmyndigheden også anmode om optagelse af forklaringer fra personer, der er til stede ved fuldbyrdelsen af bevissikringskendelsen, »og med umiddelbar tilknytning til emnet« for kendelsen, jf. artikel 4, stk. 6. Kendelsen